

Στην τρίτη του χρονιά στην Ακαδημία Bruguera της Βαρκελώνης, ο Πάρις Γεμουχίδης έφτασε στον τελικό του Orange Bowl τον περασμένο Δεκέμβριο, ξεκίνησε τη χρονιά στο νο 24 της παγκόσμιας κατάταξης junior της ITF και, αφού δοκίμασε τις δυνάμεις του στο Australian Open, τώρα «βλέπει» Roland Garros.

Προφίλ

Ημερ. γέννησης:	12.2.1988
Υψος:	1,74
Βάρος:	63 κ.
Backhand:	Με δύο χέρια
Ρακέτα:	Prince O3 Tour
Ρούχα:	Fila

της Αθηνάς Παπάζογλου

Από «γιολλά υποσχόμενος μικρός», στο ταμγιλό του Roland Garros

Το πρόσφατο Orange Bowl στο Key Biscayne της Φλόριδας ήταν μια διοργάνωση-ορόσημο όχι μόνο για τους διοργανωτές του, αλλά και για τον 17χρονο Πάρι Γεμουχίδη, καθώς έγινε ο πρώτος συμμετέχων που από τα προκριματικά βρέθηκε στον τελικό εδώ και επτά χρόνια, από τότε που η διοργάνωση πραγματοποιείται σε σκληρή επιφάνεια και φυσικά ο μοναδικός Έλληνας παίκτης που έχει κατορθώσει κάτι τέτοιο. Ξεπερνώντας το εμπόδιο των τριών αγώνων του προκριματικού γύρου και συνεχίζοντας με σημαντικές νίκες επί του νο 3 του ταμπλό και νικητή του US Open Junior 2005, Ryan Sweeting από τις Μπαχάμες, του Ιταλού Thomas Fabbiano, του νο 15 του ταμπλό Ιάπωνα Κεϊ Νισίκורי, του νο 5 του ταμπλό και νικητή του Orange Bowl 2004, Αμερικανό Timothy Neilly, και του ανερχόμενου Γάλλου Kevin Botti στον ημιτελικό, ο Πάρις βρέθηκε στον τελικό μιας διοργάνωσης όπου το 1998 είχαν βρεθεί αντιμέτωποι ως ανερχόμενοι «μικροί» δύο γνώριμοι πλέον παίκτες, ο Roger Federer και ο Guillermo Coria. Εκεί, έχοντας παίξει εννέα αγώνες σε δέκα μέρες, τον εγκατέλειψαν οι δυνάμεις του και υπέκυψε στο νο 9 του ταμπλό, Robin Roshardt, ο οποίος έγινε ο τρίτος Ελβετός μετά τον Mark Rocher (το 1988) και τον Roger Federer (το 1998) που κατέκτησε το Orange Bowl. Καθόλου άσχημα για το νεαρό Έλληνα αθλητή που την περασμένη χρονιά ήταν αναγκασμένος να αφήσει τις προπονήσεις του για τέσσερις μήνες, προκειμένου να ολοκληρώσει τις σπουδές του ένα χρόνο νωρίτερα. Τώρα πια δηλώνει έτοιμος να μπει σε κανονικό ρυθμό προπονήσεων και αισθάνεται ιδιαίτερα αισιόδοξος για τη συνέχεια.

Η εμπειρία της Αυστραλίας

Μετά την Αμερική και το Orange Bowl, σειρά είχε η Αυστραλία. Στη δεύτερη συμμετοχή του στο Australian Open Junior, ο Πάρις αναγκάστηκε να παίξει πάλι προκριματικούς, καθώς για λίγες ώρες οι διοργανωτές δεν έλαβαν υπόψη τους την κατάταξή του, που μετά την πρόσφατη επιτυχία είχε ανέβει από το νο 173 στο νο 53. Αν και, αφού κέρδισε τους δύο αγώνες

ανεξαιρέτως υποδειγματική, το κλίμα εορταστικό. Όσο για τον φιναλίστ του Open, Μάρκο Παγδατή, ο Πάρις δεν είχε την ευκαιρία να τον γνωρίσει, κάποια στιγμή όμως βρέθηκαν να προπονούνται σε διπλανά γήπεδα. «Περίπου 50 φίλαθλοι, βαμμένοι, με σημαίες και μπλουζάκια της Εθνικής Ελλάδος, μαζεύτηκαν γύρω από το γήπεδο όπου βρισκόταν ο Παγδατής και επί ένα τέταρτο φώναζαν συνθήματα όπως τότε που κερδίσαμε το Ευρωπαϊκό», θυμάται ο Πάρις. Όταν αντιλήφθηκαν ότι στο διπλανό γήπεδο υπήρχε και άλλος Έλληνας, μετακινήθηκαν στο γήπεδό του και συνέχισαν να τραγουδούν τα ίδια συνθήματα, φωνάζοντας παράλληλα το όνομά του. Παρόλο που ο Πάρις γνωρίζει ότι οι επευφημίες αυτές των φιλάθλων ήταν περισσότερο από "κεκτημένη ταχύτητα", λόγω κυρίως της εθνικότητάς του, το βέβαιο είναι ότι, έστω και συμπτωματικά, πήρε μια γεύση από τη διασημότητα που συνοδεύει την επιτυχία στον επαγγελματικό αθλητισμό, αποκτώντας έτσι κουράγιο και νέα όρεξη για τη συνέχεια.

Λόγω της τωρινής διεθνούς κατάταξής του, στο προσεχές Roland Garros ο Πάρις θα μπει κατευθείαν στο ταμπλό, γεγονός που τον χαροποιεί ιδιαίτερα γιατί το French Open είναι η αγαπημένη του διοργάνωση.

των προκριματικών, έχασε στον πρώτο γύρο από τον λιγότερο αγχωμένο Αμερικανό Schnugg, ο Πάρις ισχυρίζεται ότι η εμπειρία του στην Αυστραλία ήταν συγκλονιστική. Παρά την απίστευτη ζέστη που επικρατούσε, ιδίως τις μεσημεριανές ώρες (η θερμοκρασία άγγιζε τους 45), τίποτε δεν μπορεί να συγκριθεί με την ατμόσφαιρα ενός Grand Slam, η οποία γίνεται αισθητή από τη στιγμή που μπαίνει κανείς στο χώρο των γηπέδων. Η οργάνωση ήταν άριστη, η συμπεριφορά των φερών αλλά και του κόσμου απέναντι σε όλους τους παίκτες

Το ξεκίνημα

Ο Πάρις Γεμουχίδης ξεκίνησε το τένις σε ηλικία περίπου 6 ετών, μετά από προτροπή του οικογενειακού φίλου και πρώην ομοσπονδιακού προπονητή της εθνικής μας Andrei Dirzu, ο οποίος διέκρινε την ύπαρξη ταλέντου και προέτρεψε τους γονείς του Πάρι να ξεκινήσουν το παιδί τους στο τένις. Πράγματι, το 1994 ο Πάρις ξεκίνησε να παίζει στον όμιλο της Γλυφάδας και αμέσως έδειξε ότι είχε δυνατότητες. Ο πρώτος

νοιά. Αξίζει να σημειωθεί η φροντίδα που δίνεται σε κάθε παίκτη ξεχωριστά, καθώς συχνά συμβαίνει να ταξιδεύει προπονητής της ακαδημίας στο εξωτερικό μόνο για να συνοδεύει τον Πάρι. Η μετάβαση παικτών στο εξωτερικό σε σχετικά μικρή ηλικία έχει καθοριστική σημασία για τη μετέπειτα εξέλιξή τους, καθώς από τη χώρα μας λείπει προς το παρόν η υποδομή που θα βοηθήσει τους αθλητές να προσανατολιστούν στον επαγγελματικό αθλητισμό μετά από κάποια ηλικία. Η προοπτική της προσέλευσης περισσότερων διεθνών διοργανώσεων στην Ελλάδα είναι ελπιδοφόρα, δεν λύνει όμως το υπαρκτό πρόβλημα της έλλειψης υψηλού ανταγωνισμού. Ωστόσο, το τένις είναι ένα ανερχόμενο άθλημα με μεγάλη δυναμική, και έχει όλες τις δυνατότητες να εξελιχθεί σε ένα από τα πιο δημοφιλή αθλήματα στη χώρα μας, αρκεί να γίνει αντιληπτό ότι προσπάθειες σαν αυτή του Πάρι και άλλων ταλαντούχων παιδιών, πρέπει να υποστηρίζονται με κάθε τρόπο!

Λόγω των εξαιρετικών αποτελεσμάτων του το 2005, η Διεθνής Ομοσπονδία Αντισφαίρισης (ITF) προσκάλεσε τον Πάρι στην επίλεκτη ομάδα της, για ένα πρόγραμμα 8 εβδομάδων που θα συμπεριλαμβάνει προπόνηση και συμμετοχή μεταξύ των άλλων και στα δύο Junior Grand Slam, Roland Garros και Wimbledon.

προπονητής του, Νίκος Κονάρης, θυμάται: «...ήταν η πρώτη μέρα για όλα τα παιδάκια, είχαν μπει σε μια γραμμή και τους κάναμε κάποια μικρά τεστ για να δούμε την επαφή τους με την μπάλα. Κάποια στιγμή πέρασα μπροστά από τον Πάρι και, την ώρα που του γυρνούσα την πλάτη, του πέταξα το μπαλάκι που κρατούσα. Εκείνος το έπιασε με το ένα χέρι. Αυτό ήταν πολύ ενδεικτικό της αντίληψής του, ιδίως σε τόσο μικρή ηλικία, και πίστεψα ότι αν συνεχίσει θα πάει πολύ καλά, ως ήταν από τα πιο μικρόσωμα παιδιά». Από το 1998, ο Πάρις είναι μόνιμα πρωταθλητής σε εθνικό επίπεδο, ενώ στο εξωτερικό μετράει πολλές επιτυχίες σε διοργανώσεις ITF και ETA, με επτά τίτλους στο ενεργητικό του και συμμετοχές σε πέντε τελικούς από το 2001 μέχρι σήμερα.

Η Ακαδημία του Sergi Bruguera

Μετά τον κ. Νίκο Κονάρη, ο Πάρις συνέχισε τα επόμενα 6 χρόνια στη Γλυφάδα με προπονητή τον κ. Γιώργο Φουντούκο, ώσπου το 2003 άφησε τον όμιλο για να μεταφερθεί στην Ακαδημία του Sergi Bruguera. Εκεί πέρασε τη δοκιμαστική περίοδο με επιτυχία και προσαρμόστηκε αμέσως. Ο ίδιος πιστεύει ότι στην ακαδημία έκανε σημαντικά βήματα στην εξέλιξή του, καθώς το επίπεδο του ανταγωνισμού είναι ιδιαίτερα υψηλό, και η οργάνωση του αγωνιστικού τμήματος εξαιρετική. Οι αθλητές που βρίσκονται στο γκρουπ δυναμικότητας του Πάρι συνεργάζονται με δύο προπονητές, τον Ισπανό κ. Tiño Anda και τον Βρετανό κ. Philip Hill, από τους οποίους ο δεύτερος ταξιδεύει μαζί τους για να τους συνοδεύει στα τουρ-

Το μέλλον

Η συνέχεια για τον Πάρι περιλαμβάνει επιστροφή στην ακαδημία, σκληρή δουλειά και πληθώρα συμμετοχών σε διοργανώσεις στο εξωτερικό. Λόγω των εξαιρετικών αποτελεσμάτων του το 2005, η Διεθνής Ομοσπονδία Αντισφαίρισης (ITF) τον προσκάλεσε στην επίλεκτη ομάδα της, για ένα πρόγραμμα 8 εβδομάδων που θα συμπεριλαμβάνει προπόνηση και συμμετοχή μεταξύ των άλλων και στα δύο Junior Grand Slam, Roland Garros και Wimbledon. Λόγω της τωρινής διεθνούς κατάταξής του, στο προσεχές Roland Garros ο Πάρις θα μπει κατευθείαν στο ταμπλό, γεγονός που τον χαροποιεί ιδιαίτερα γιατί το French Open είναι η αγαπημένη του διοργάνωση. Στο δωμάτιό του, στο ράφι με τα κύπελλά του, έχει και ένα μπουκαλάκι με χώμα από το κεντρικό γήπεδο. Ποιος είναι όμως ο αγαπημένος του παίκτης; Όσο κι αν φαίνεται περίεργο, ενώ θαυμάζει τον Roger Federer και τον Andre Agassi και θεωρεί τον Pete Sampras ως έναν από τους μεγάλους του αθλήματος, ο Πάρις δεν έχει ίνδαλμα. Θα ήθελε να έχει την κερκτικότητα του σχεδόν συνομήλικού του Rafael Nadal, χωρίς όμως να περιορίζεται αποκλειστικά σε χωμάτινα γήπεδα. Από την άποψη της προσαρμοστικότητας στις διάφορες επιφάνειες, θαυμάζει τον Αργεντινό Guillermo Coria και θα ήθελε να αναπτύξει το παιχνίδι του αντίστοιχα. Ο Πάρις έχει βάλει στόχο να διαγράψει τη δική του ξεχωριστή πορεία στο άθλημα και του ευχόμαστε να τα καταφέρει.